

KONDOR

Hajna és én

Figyelj...

Figyelj!

Kedves Olvasóm ezt most neked meséljük el.

Mindegyikünk úgy, ahogy ő átélte. Saját szája íze szerint...

Bárki mondja, mind rólunk mesél: Hajnáról és rólam.

Jani és barátja, András

Szomszédunk, Markovics úr csúfolni szokta apámat, hogy csak egy kocsis, pedig nem tudom, hogy dolgozhatna kőműves létére az apám lovai és kocsija nélkül. Szinte naponta jön, hogy most éppen hova kéne meszet vagy téglát szállítani. Én ilyenkor azt hiszem, még a végén összeverekednek. Apám csak mosolyog. És amikor elmegy Markovics úr, mondja is:

- Ne félj! Már tudhatnád, hogy így szoktunk pofázni, de a végén mindig megkapja a fuvart. Csak hát előbb egyezkedni kell.

Ez a szomszéd a múltkor szerzett valahonnan egy régi-régi postai képeslapot, és ennek szövegét dörgölte az orra alá a kocsmában, nagy röhögés mellett. A képen egy Bugyi Sándor nevezetű ember látható a taligájával. Alatta ez a szöveg: „Én és a lú! Úgy állok itt a lú viginél, mint a virág a pohárba.”

Láttam a képet. Ez egy rajz. Apámmal együtt jót nevtünk, mert csakugyan balhész. Néha azt hiszem, ezek tán még barátok.

No, mert nekem csakugyan barátom a fia, az Andris. Jó srác az, csak kiszámíthatatlan. Néha jobban hülyéskedik mindenkinél, máskor meg azt hiszem, felpofozták. De nem, csak éppen olyan a kedve. Az ipariban már egy osztályba is járunk, egymás mellett ülünk. Előttünk ül a Kuli. Ez egy fura srác, de lehet vele balhézni, mert érti a viccet. Amikor Mosonyi tanár úr, akihez külön németre jártunk, és szívosan próbálkozott a német nyelvvel meg velünk, akkor majd' minden harmadik órán kibuktattuk Kulit. Ebben nem csak az a jó, hogy Kuli soha nem köpött be minket, de az is, hogy ez a drága jó ember egyik balhétől a másikig elfelejtette.

Hogy csináljuk? Figyelj, elmesélem.

Ehhez az kell, hogy Andris éppen a jobbik formájában üljön a helyén. Nem szólunk mi egy szót se. Csak ránézek, és a fejemmel intek, mintha valami leesett volna a pad alá. Veszi a lapot. Szép csendben odatesszük a tenyerünket a Kuli vállához, de nem érintjük meg. Hang nélkül, de egyszerre elszámolunk háromig, és akkor kibillentjük a helyéről. Mivel Kuli soha nem számít rá, ki is esik. No, nem üti az meg magát, mert már röptében tudja, miről van szó. Persze ez egy kis zajjal jár, és erre már felfigyel Mosonyi tanár úr ömértósága is. Felnéz, és mit lát? Azt, hogy Kuli éppen feltápászkodik a padlóról.

- Mit csinál ott a padlón, fiackám?

Mire Kuli a létező legártatlanabb képpel eladogja:

- Sajnos leesett a radiórom, de tetszik tudni, én rövidlátó vagyok.

Az is volt, ha levette a szemüvegét, ami most a rendezvény forgatókönyve szerint le is esik.

- Segítsenek neki!

Nosza, feltornyosul a segítő szándék, még a hátsó padokból is előrejönnek. A fél osztály mászkál négykézláb. És amikor már nem bírjuk visszatartani a röhögést, valaki győzedelmesen kiáltja:

- Megtaláltam!

Ebben még az a szépség is felcsillan, hogy Mosonyi tanár úr is rövidlátó, de Ő nem használja a szemüvegét, csak ha ír.

Jó kis osztály vagyunk.

Majd' mindig együtt megyünk haza Andrissal. Még a Kulit is megbeszéltük. A Jenő, mert az igazi neve ez volt: Kulcsár Jenő, szóval a Kuli egy jó srác volt, hiszen vette a lapot, de azért csak kilógott a sorból. Képzeld: szerette a matekot! Ja, és játszott szaxofonon is. Hát nem fura?

Andris néha még nálunk is ebédel. Ők hárman vannak fiúk. Nekem csak egy nagyobb nővérem van, de annak rühes az asztal, ha Andris a vendég. Valljuk be, legalább így négyszemközt: igaza van! Mi egyfolytában hülyéskedünk, és az asztal pillanatok alatt csataterré válik. Andris szeret nálunk lenni. Imádja a lovainkat, és apa mindkettőnket beidomított istállóí segédmunkásnak. Hát persze, hogy szívesebben hordtuk ki a trágyát és be az almot a helyett, hogy törtet törttel szoroztunk volna. Ráadásul nagy értékű prémiumhoz jutott az én barátom. Amikor apának volt egy kis ideje, felülhettünk legöregebb lovára, a Ráróra, akinek óriási nagy háta volt, szinte terpeszben kellett elhelyezkedni rajta. Körbe jártuk az udvart. Fejenként egy-egy kört kaptunk.

Andrisnak egyetlen baja volt az apjával. Azt szerette volna, hogy mind a három fia folytassa a mesterségét. A két nagyobb már minden építkezésen ott volt. Annyira szerettek az apjukkal dolgozni, hogy már-már jutalomnak számított. Azt mondta az apjuk, hogy csak akkor jöhetnek, ha már kész a lecke. De még azt is előírta, hogy számtanból valóban jó jegyeik legyenek. És azt még ő is tudta ellenőrizni. Nem csak gyorsan számolt fejben, de pontosan is. Azt tanította a fiainak, hogy egy kőműves csak akkor lesz jómódú, ha keresik. És csak akkor keresik, ha nem csak szépen és tartósan épít a megrendelőnek házat – de még egy ólat is! –, de az áraival is versenyképes.

Ezt nehezen értettem meg. Apám elmagyarázta, hogy ezért van a nagy „veszekedés-hangoskodás”, mikor fuvart rendel Markovics szomszéd. Ugyanis arra törekszik, hogy a legolcsóbban építsen. De legalább is a környék kőműveseihez képest.

Visszatérek. Szóval az apja Andrist is a téglá mellé vezényelte – volna. Ez meg nem akart! Eleinte csak azért nem, mert a két bátyja sokkal erősebb volt, és minden munkában fölébe kerültek.

Ám az igazi ellenállás akkor jelent meg, amikor eljöhettek a kovácshoz, hogy megpatkolják apám fontos munkatársait. Igen, mert így beszélt a lovairól. Néha azt éreztem, jobban figyel rájuk, mint rám.

Szóval a kovácsműhely tette be a kaput Andris kőműves pályájának. Szinte megigézte, ahogy felizzott a vas, ahogy alakították. Az a zene, amit az üllő meg a különböző kalapácsok muzsikáltak. Lenyűgözte, amikor ketten összedolgoztak.

Előbb-utóbb elérte, hogy működtethesse a fűjtatót. Bizony csorgott róla a víz egy ilyen kovácsműhelyi vendégeskedés után. Kapott is az anyjától, mikor hazament.

- Drága kisfiam, hol jártál, csak tán nem a kéményben? Nem elég, hogy tetőtől talpig koromfekete vagy, de még rád is tapadt az ing, ahogy megizzadtál.

Bezzeg nem kérdezett semmit édesapja, hanem jól elverte. Azonnal érezte rajta a „kovácsműhely-illatot”.

Nagy dérrrel-dúrral azonnal át is jött hozzánk, és úgy kérte számon apámat, mintha az tehetett volna Andris kovács-elhajlásáról. Mondta is, hogy el fogja tiltani a két gyerek barátkozását, mert biztos benne, hogy Jani csábította magával.

- Nézze, kedves szomszéd, ahhoz nekem semmi közöm, hogy a saját fiát miféle mesterségre taníttatja, de hogy az én kölykömet is megmérgezzék a kovácsműhellyel, azt nem tűröm.

No, erre apám egy jóízű nevetéssel válaszolt, majd szép nyugodtan elmondta, hogy semmiről nem tud semmit. Csak azt, hogy Janit beszegődtette kovácstanulónak, mégpedig azért, mert mikor ott jártak patkoltatni...

- Tudja, az én kölköm annyira megkívánta az ottani munkát, hogy azonnal beszegődtettem. És nem bántam meg. A mestere dicséri. Ráadásul, amíg egy szál ló lesz ebben az országban, addig lesz kenyere a kovácsnak.

Végül is úgy váltak el, hogy kölcsönösen elismerték egymás munkáját, de azt is megpecsételték, hogy Andrist nem biztatta senki, hogy kovács legyen.